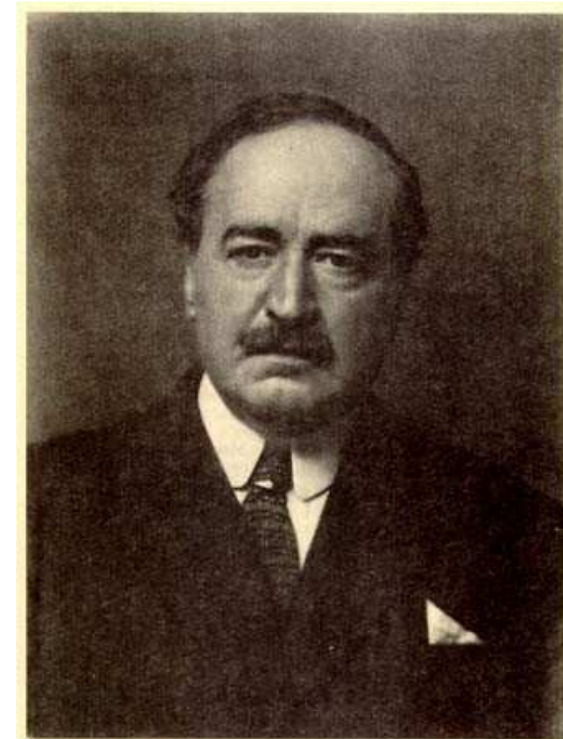

Tots els dies 9

Capçalera del diari *El Pueblo*, original de Joaquim Sorolla

Vicent Blasco Ibáñez

(Valencia 1867 - Menton 1928)

9 de juny de 2011'

Vicent Blasco Ibáñez, València (29-1-1867), + Menton –França- (28-1-1928)

Vicent Blasco Ibáñez naixque en la ciutat de València el 29 de giner de 1867. El seus progenitors (Gaspar Blasco i Ramona Ibáñez), que procedien d'Arago, s'havien assentat en el Cap i Casal, propet de la zona del Mercat, a on regentaven un chicotet negoci d'ultramarins.

Estudià en l'Universitat de València, en la qual es llicencià en Dret en 1888, encara que practicamente no eixerciria cap professio vinculada ad estos estudis. Sent ya molt jove mostrà una gran inclinacio per l'escritura colabrant en diferents publicacions, algunes fundades per ell mateix, i arribà a compondre diverses obres lliteraries. Simultanejà la seua vocacio lliteraria en el seu activisme polític, alhora que participà activamente en les movilizaciones estudiantils de l'epoca.

En 1887 se publica el periodoc federal *La Revolución*, la direccio del qual se li ha atribuït; i eixe mateix any publicà el seu primer llibre, *Fantasías*; moment en que molts biografs senyalen que ingressà en la masoneria. A l'any següent obtingue un premi en els Jocs Florals per la *Biografía de don Hugo de Moncada*, i es nomenat vocal de la Junta Directiva de Lo Rat Penat. En 1889 fundà el semanari *La Bandera Federal*, orgue d'expressio del republicanisme federal, en el que tambe participà el seu mentor en Lo Rat Penat, Constanti Llombart.

En 1890 hague de fugir a París a conseqüencia de la manifestacio que promogue contra Cánovas del Castillo i tambe pels seus posicionaments antimonarquics, alli coneixeria als principals impulsors del naturalisme en la lliteratura francesa. En tornar a València, en 1891, participà com a Mantenedor en els Jocs Florals, i fon designat President del Consell, en l'Assamblea Regional, del Partit Federal (PRDF). En este mateix any es casà en Maria Blasco del Cacho.

Des de 1892 la seua produccio lliteraria es fa imparable i es frenetica la seua activitat política. Publica *La araña negra*, *París*, *Viva la República*. En 1894 se publica las seua *Historia de la Revolución Española*, i s'estrena la seua obra teatral *El Juez*. El 12 de novembre de 1894 apareix el primer numero del diari *El Pueblo*, que ell fundà i dirigi. En el primer numero s'adjuntà com a un folletí la novela *Arroz y Tartana*. *El Pueblo* sera denunciat en numeroses ocasions pel contingut polemic i de denuncia dels articuls que publica. En novembre comença a editar-se la seua novela *Flor de Mayo*.

En agost de 1896 *El Pueblo* publica el primer articul d'una serie sobre la violenta campanya contra la guerra de Cuba "Que vayan todos: pobres y ricos". Per este motiu Blasco es detingut i condenat a dos anys de preso, que no complirà, puix en març de 1897 se li commutà la pena de preso per la de desterro, per lo qual marcharà a Madrid, a on continúa escrivint per a *El Pueblo*, i sera en esta ciutat a on coneixerà a Rodrigo Soriano del qui sera, en un primer moment, gran amic; encara

que despres viuran absolutament enfrontats per idees politiquies. Havia publicat ya *Cuentos valencianos*.

La seua figura política es consolidà en ser elegit Diputat a Corts per València pel Partit Republicà. El 25 d'abril de 1898, els Estats Units declaraven la guerra a Espanya, en l'excusa de la voladura del *Maine* en el port de L'Havana, i s'elevava el primer suplicatori per a processar a Blasco Ibáñez pel seu articul "*La paz deshonrosa*". El 3 de juliol l'esquadra de l'Almirant Cervera era aniquilada en aigües de Cuba. Eixe mateix any Blasco Ibáñez publicarà *La Barraca*. L'any finalisà en la firma del tractat de pau de París pel qual es pergueren les colonies d'ultramar. Este fet, i la sensacio de decepcio i fracàs que impregnà a la societat espanyola, marcarien l'obra dels principals lliterats, que componien lo que es coneixerà per la Generacio del 98, en la qual Blasco tingue conexio.

L'etapa entre 1894-1898, la viurà centrada en València, i fon molt productiva lliterariament: noveles, contes i articuls periodistics; i tambe politicament, dedicant-se a difondre el seu ideari politic: el republicanisme federal, que entrarà en contradiccio en Solidaritat Catalana a la que combatrà en el seu intent d'establir enllaços en València. Crearà el seu propi partit, el *Partido de la Unión Republicana Autonomista* (PURA), que perdurarà fins la Guerra Civil i que, degut a la seua personalitat avassalladora, generarà el "*Blasquisme*", un ideari –obreriste i anticlerical- que marcarà la realitat política i social de la València de l'epoca.

Va morir en la seua residencia "Fontana Rosa" de Menton, França, el 28 de giner de 1928, als 61 anys. El seu cos fon repatriat durant la Segona Republica, arribaren al port de València el 29 d'octubre de 1933, i foren rebudes per una abrumadora multitut que acompanyà la comitiva funebre fins a la seu de *El Pueblo*. El mausoleu que se li va proyectar no acabà de construir-se en esclatar la Guerra Civil, i les seues despulles descansen actualment en una modesta caseta del Cementeri General de València.

Fon una personalitat abatolladora i entusiastat que gojà de grans amistats i tambe de grans detractors. No es pot oblidar l'amistat en Sorolla, en els Benlliure, en Santiago Rusiñol, Emilia Pardo Bazán, etc. Fon tambe un aventurer lo qual el portà a recorrer tot el mon, i inclus a fundar una colonia en l'Argentina (Nova València) i una ciutat (Cervantes –nom que li posà degut a la gran admiracio que sentia pel noveliste castella-) no en massa exit.

Moltes de les seues noveles han segut portades al cine pels estudis de Hollywood i tambe, moltes d'elles, versionades per la televisio, ademes de traduïdes a multitut d'idiomes.

Fundación Centro de Estudios Vicente Blasco Ibáñez
Wikipedia.org (varies entades)